

Oriëntatie

Sorry?

Wat is sorry zeggen?

Kinderen leren dat ze na een ruzie of als ze iets onaardigs hebben gezegd of gedaan, sorry moeten zeggen. Vaak wordt dit heel snel gedaan of vluchtig gezegd om er maar weer van af te zijn. Dit wordt ook wel alibiseren genoemd. Ze weten dan wel dat ze iets verkeerd hebben gedaan of gezegd, maar het kost moeite om dat toe te geven. Het verhaal 'Ga nu maar naar huis' is een herkenbaar voorbeeld voor de kinderen. In deze werkvorm gaan we in op het begrip 'sorry zeggen'.

Lees het verhaal voor.

Ga vervolgens met elkaar in gesprek.

- Wat gebeurt er in het verhaal?
- Wat is sorry zeggen?
- Wanneer zeg je sorry?
- Waarom zeg je sorry?
- Hoe zeg je sorry?
- Heb jij wel eens sorry moeten zeggen?
Zo ja: kun je daar iets over vertellen?

Verhaal: 'Ga nu maar naar huis'

Daan en Thijs zijn elkaars beste vrienden en altijd zijn ze samen. Het is altijd leuk, nou ja altijd? Niet altijd hoor, soms hebben ze een beetje ruzie. Ze maken ruzie om wie de brandweerauto mag, ruzie om de toren die per ongeluk omvalt, ja ze maken ruzie over hele domme dingetjes. Ook vandaag is het weer zover.

De jongens zijn leuk aan het spelen wanneer Daan ineens de takelwagen pakt, de mooie stoere takelwagen van Thijs. Dat mag niet, zegt Thijs, de takelwagen doet niet mee, laat die maar in het hoekje staan. Nu doet de takelwagen wel mee, zegt Thijs. Ik vind het een toffe wagen, ik mag er toch wel mee spelen? Hij kijkt zo lief als hij maar kan, maar het helpt niks, Thijs is boos. Nee, zegt hij kordaat, de takelwagen doet niet mee, anders ga je maar naar huis. Daan kijkt geschrokken, dat wil hij niet, maar hij wil ook graag met de takelwagen spelen. Hij probeert het nog een keer en hij vraagt poeslief: Thijs, mag de takelwagen ook mee doen? Nee, zegt Thijs boos.

Daan zet de takelwagen terug, netjes in het hoekje. Maar hij blijft er steeds naar kijken. Hij kijkt voorzichtig naar Thijs. Thijs ziet niks. Dan kruipt hij naar de takelwagen en drukt op het knopje. Brrrrrr, doet de auto en de takel begint te takelen. Thijs springt boos overeind en roept, stop maar, ga nu maar naar huis. Jij kunt niet luisteren. Verschrikt springt Daan omhoog, daar staat hij, hij kijkt verdrietig. Maar, maar, het is maar een auto?, zegt hij. Niks mee te maken, zegt Thijs, naar huis en kom nooit meer terug.

Daar gaat hij, kleine Daan, hij loopt met tranen in zijn ogen naar zijn eigen huis. Hij mag nooit meer bij Thijs komen en nooit meer is heel, heel, heel lang, dat weet Daan wel.

Thijs zit helemaal alleen, tussen zijn mooie auto's, maar alleen spelen is niks aan. Wat moet hij nu doen? Zal hij toch Daan maar weer vragen? Hij vraagt het aan mama. Maar mama heeft alles gehoord en ze zegt: Dat gaat niet Thijs, je hebt tegen Daan gezegd dat hij nooit terug mag komen. Jawel hoor, moppert Daan. Bel jij hem even? Nee nee, zegt mama, niks bellen, als jij hem weer wilt vragen om te spelen dan ga je maar naar hem toe en zegt netjes sorry. Thijs wordt rood. Sorry zeggen? Dat nooit.

Maar het duurt lang zonder Daan, al drie dagen hebben ze niet meer gespeeld. Dat kan zo niet langer, Thijs weet het zelf ook wel. Hij denkt diep na en daar gaat hij met een rood hoofd naar het huis van Daan. Hij belt aan en Daan doet de deur open. Wat moet je, zegt hij. Wil je met me spelen, vraagt Thijs. Dat kan niet, zegt Daan, ik mag toch nooit meer bij jou komen? Je hebt het zelf gezegd. Ja, zegt Thijs, dat was heel dom van mij, sorry. Nou goed dan, zegt Daan, dan kom ik wel weer spelen, maar op één voorwaarde. Wat dan? Zegt Thijs, als ik ook met de kraanwagen mag. Dat moet dan maar, zegt Thijs. Als echte vrienden lopen ze weer naar het huis van Thijs, gelukkig heeft Thijs sorry gezegd en gelukkig heeft Daan het hem vergeven.

(Verkregen via www.gelovenisleuk.nl)